

Willelm Roggeman
(n. 1935)

Willelm Roggeman, oltre che poeta, è drammaturgo e critico letterario e d'arte, ed è stato funzionario del Ministero della Comunità Fiamminga. Le arti figurative e la musica (in particolare il jazz) sono importanti fonti di ispirazione. Dopo un inizio di tipo sperimentale, con esplorazioni ed esplosioni verbali, lo stile si fa più asciutto, alla ricerca di una sintesi tra l'individuale e l'universale, con un atteggiamento ironico ma nel contempo indulgente e partecipe.

Poesia: *Gedichten* 1974-1987 (1988); *De uitvinding van de tederheid* (L'invenzione della tenerezza, 1994). Alcune poesie di Roggeman si trovano in due volumi pubblicati dalla Mobydick, *L'invenzione della tenerezza* (1996) e *Poesia fiamminga contemporanea* (1998).

La vecchia isola e il mare

Su un quadro di Asger Jorn

Come una vecchia isola nel mare
nella poesia nuota la parola.
E che fa il sole?
Esso declina schivo
lasciando la sua luce
tra ombre d'amore
e folate d'affanno.
Di conserva cadiamo tu ed io
dalla poesia veniamo contagiati.
Non è la pioggia che perentoria intimazione.
Un pudore schivo
regna sopra secoli di marmo
che discendono gradino per gradino
verso questa statua balbettante.
Con un tocco rituale di pennello
Asger Jorn
questa religione
va a dissacrare.
Di quale sogno ha colpa?
A lui non resta
che indovinare.
Riconosce questo sentimento.
Del tempo
supera i confini.

Het oude eiland en de zee

Bij een schilderij van Asger Jorn

Het woord zwemt in het gedicht
zoals een oud eiland
in de zee. En de zon?
Zij daalt schuw, buiten haar licht
tredend, met vlagen van verdriet
tussen schimmen van liefde.
Jij en ik vallen congruent
en worden besmet met poëzie.
De regen is een snel bevel.
Een schamele schaamte
heerst over marmeren eeuwen
die trapsgewijze dalen
naar dit stamelend standbeeld.
Met een ritueel penseelgebaar
gaat Asger Jorn over tot
de desacralisatie
van de godsdienst.
Van welke droom
is hij de dader?
Hem blijft er alleen
het raden naar.
Hij herkent dit gevoel.
Hij gaat de perken
van de tijd te buiten.

Sneeuwblindheid, Nijgh en Van Ditmar, Den Haag, 1974

Immutato ma irrecognoscibile

In mare – a lei lui dice – ogni cosa è diversa
lì tutto è sussurro e movimento. Lì vivi
col sapore del sale, col suo odore sulle labbra.
Bello come una bugia: è questo il mare.
In realtà accumula detriti.
È stato qui che trovasti l'amore – ella gli chiede.
La risposta di lui non è una risposta
il dolore gli scricchiola tra i denti
come granelli di sabbia respirati.
Gabbiani volano sul mare, presso il lido.
Talora, paiono con le ali
la schiuma sfiorare delle onde.
Guarda – egli le dice – come allora, bianco su bianco.
Egli le parla, e si stropiccia gli occhi
di nascosto una lacrima s'asciuga.
È polvere negli occhi – egli le mente.
Le parole di lei incidono il passato come cocci.
I ricordi di lui imprigionati
nel medioevo della vita sua.
Le parole di lei nella sua bocca
hanno sapore d'umido e di caldo. Egli si chiede: sangue?

Onveranderd, maar onherkenbaar

Aan zee, zegt hij, aan zee is alles anders, daar is alles anders,
daar is alles beweging en geruis. Daar leef je
met de geur en de smaak van zout op de lippen.
Want zo is de zee, mooi als een leugen.
Maar steeds schuift de werkelijkheid iets achteruit.
Was het hier dat je de liefde vond, vraagt zij.
Zijn antwoord is geen antwoord.
Het verdriet knarst tussen zijn tanden
alsof hij zandkorrels heeft ingeademd.
Meeuwen vliegen over de zee dicht bij het strand.
Met hun vleugels lijken zij soms
het schuim der golven te raken.
Kijk zegt hij, wit op wit. Als nu en toen.
Hij praat tegen haar. Wrijft in zijn oog.
Heimelijk een tram weg.
Er zit een stofje in mijn oog, liegt hij.
Haar woorden snijden als scherven verleden.
Zijn herinneringen haperen in

de middeleeuwen van zijn leven.
In zijn mond voelen haar woorden
warm en vochtig aan. Bloed? denkt hij.

Al wie omkijkt is gezien, Gedichten 1974 -1987, Manteau, Antwerpen, 1988